

De IJslandvisserij en de Televisie

Vorige week donderdag heeft de Vlaamse televisie de secretaris van de Rederscentrale doen zeggen dat het akkoord met IJsland teneinde is en dat tijdens de onderhandelingen weke onze vertegenwoordiger van Buitenlandse Zaken deze week heeft met de IJslandse regering geen beletsel is om de belgen die in zee zijn voorlopig niet lastig te vallen. Dit is niets nieuws voor de visserij. We vragen ons af waarom de T.V. de vertegenwoordiger van de Ministerie van Buitenlandse Zaken die zeer bevoegd is in die

kwestie of een vertegenwoordiger van de Minister v. Landbouw daarover niet heeft ondervraagd. Aldus zouden we tenminste iets meer kunnen hebben vernemen. Verder zou de T.V. er toch moeten op waken of tenminste het vragen dat zij die als ambtenaar van een organisatie voor de T.V. komen spreken behoorlijk gekleed zijn en geschooren of met een behoorlijke baard in plaats van zoals het hier het geval was. Men had waarlijk gedacht met een visser op zee te zijn.

REDDINGSDIENSTEN IN BELGIE EN ELDERS

Niettemin heeft het verlies van de B604 opnieuw de dramatische redding van de bemanning van de Alcatorda in het geheugen geroepen. Ook toen werd de apatie en de onkunde van de Belgische reddingsdiensten openlijk gelaakt en aangeklaagd.

Ook nu moest men het beleven dat op die droevige vrijdagmiddag de verantwoordelijken nergens waren te bereiken en dat de familie van de opvarenden in de grootste onwetendheid werden gelaten.

Men kan zich de verontwaardiging indenken van de Belgische kustbevolking toen 's avonds op radio en TV lacinisch werd medegedeeld dat er voor de bemanning van de B604 geen hoop op leven meer was. Iedereen hield zich immers vast aan de laatste sprankels hoop dat men op het laatste ogenblik er zou in geslaagd zijn het vlot buiten te zetten, dat een of meerdere bemanningsleden ergens in de mist rondzwalpen. Toen de pogingen van de zeemacht over wier krachtinspanningen zij mogen fier zijn, gestaakt werden en de reder vroeg of de kikvorsmannen konden zeggen of het reddingsvlot al dan niet verdwenen was, wist men geen antwoord te geven en werd de reders zelfs officieel aangeraden voor eigen rekening duikers te charteren om het wrak van de B604 te gaan onderzoeken. (Reder Boussemaere zou dit dan ook doen maar zondagnamiddag helaas moesten we deze laatste hoop de kop indrukken, want het vlot was goed en wel bevestigd gebleven aan dek van de B.604)

Het schip dat op onze kust verging kostte aan vijf leden van ons bedrijf een jammerlijke dood. Het vaartuig dat bij de engelse kust verdween had gelukkig geen enkel leven te betreuren.

We moeten eerlijk zijn en toegeven dat het verloren gaan van deze eenheden niet kan vergeleken worden; de omstandigheden waren helemaal anders, waardoor ook de mogelijkheden op redding totaal anders lagen.

Buiten de almoezenier, E.H. Corneille, heeft niemand de familie officieel ingelicht noch bijgestaan, en het gerucht doet

hardnekkig de ronde dat het hoofd van de reddingsdiensten administratief verdwenen was en dat hij nagelaten heeft, zoals bij de Alcatorda, helikopters onze kust te laten afzoeken. Hij was in elk geval nergens te bereiken. Iedereen zegt het met gerechtigde bitterheid dat het voor de B.604 rampzalig was te moeten vergaan tegenaan het weekend, want op vrijdagavond werden alle verdere opzoekingen gestaakt om onze redders te laten genieten van een paar dagen welverdiend einde week-verlof.

Telkens bij dergelijke gebeurtenissen moet worden vast gesteld dat er geen coördinatie, geen beleid en geen verantwoordelijkheidszin bestaat. Op zondagavond wist nog niemand van de familie, evenmin als de almoezenier of er zouden pogingen gedaan worden om de lichamen van de bemanning te bergen. En het is niet de taak van de Zeemacht die haar plicht deed, de Belgische reddingsdiensten bevelen te geven. Integendeel. Het omgekeerde zou eerder waar moeten zijn. Daarvoor wordt men : reddingsdienst betiteld.

Er werd ons zelfs herinnerd aan vroegere mijnrampen waarvoor, terecht en menselijk, wekenlange reddingsacties werden aangewend. Hoe men er ook tegenover staat, het blijft voor de overlevenden een stille troost het lichaam van de afgestorvene te mogen begraven, en hoe smartelijk ook is het heilzamer dan de verlamme onwetendheid. De menselijke geest wil nu eenmaal niet het onherroepelijke aanvaarden en lijdt veel meer onder een moordende ongerustheid dan door de pijnlijke waarheid.

Onze vissers loven unaniem de daadvaardigheid van de diensten in het buitenland en schimpen op de administratieve rompslomp en pretentieuze onkundigheid van onze eigen diensten. Dat onze parlementairen toch asjeblijft konden opkomen opdat hieraan definitief zou worden verholpen.

Dit is wat we ter gelegenheid van deze ramp eens te meer te herhalen hebben, in plaats van uitvluchtsels te verkopen.

P. Vandenbergh

De Belgische visserij in IJsland

Bij het ter perse gaan vernemen wij dat heden woensdag op het Ministerie van Buitenlandse Zaken besprekingen plaats hadden tussen IJsland en België, waaruit blijkt dat er goede hoop mag zijn dat onze vissersvaartuigen zonder de 200 Mijl te erkennen, daar zullen mogen vissen en dat een vast kwantum tussen 6 à 8.000 Ton aan België zal toegewezen worden.

Volgende week zullen wij hieromtrent waarschijnlijk een definitieve overeenkomst kunnen mededelen.

Wij brengen hulde aan de Minister van Buitenlandse Zaken, daarin gesteund door onze Minister van Landbouw en zijn ambtenaren en hopen dat de vriendschappelijke betrekkingen welke tussen IJsland en België reeds bestaan, wederzijds zullen kunnen voortgaan.

Wat Duitsland betreft is heden donderdag in Bonn een overeenkomst met IJsland gesloten, waarbij aan Duitsland 65.000 Ton wordt toegekend, maar waar blijkt dat bepaalde zones niet zullen mogen bevist worden tijdens bepaalde periodes van het jaar en ook Duitsland niet verplicht is de 200 Mijl te erkennen. Waar anderzijds Duitse schepen gepraaid worden, zullen de vaststellingen van de overtreding tegensprekelijk geschieden en zal noch het Duitse schip, noch de IJslandse wachtboot iets kunnen doen zonder dat de Duitse controle de reden van het praaien heeft kunnen nagaan.

Wat de Engelsen betreft, is er voorlopig nog geen overeenkomst.

STAAT ER EEN NIEUWE KABELJAUWOORLOG VOOR DE DEUR MET ENGELAND ?

Maandagavond konden we vernemen dat de onderhandelingen tussen Groot-Brittannië en IJsland aangaande een bilaterale overeenkomst voor het vissen in de IJslandse wateren vorige week, verbroken werden. Het is inderdaad zo, dat Engeland een vrije vangstkwantum van 110 duizend Ton eist, terwijl IJsland slechts 65 duizend Ton wenst toe te laten. Andere jaren haalde Engeland meer dan 130 duizend Ton uit de IJslandse wateren, zodat het vaam de Engelse rederijen de 110 duizend Ton een uiterste grens was. Na het verbreken der onderhandelingen, deelde men van IJslandse zijde emede, dat zij met alle middelen de hand zouden houden aan de eerbiediging door andere landen van de 200 mijlenzone. Engeland van haar kant verklaarde dat eenheden van de Britse marine de eigen vissersvaartuigen zouden gaan beschermen tegen de wederrechtelijke aanmatiging van IJslandse patrouillevaartuigen. De messen zijn dus getrokken zodat men zich aan een nieuwe kabeljauwoorlog mag verwachten. Ondertussen vernamen we dat een IJslandse patrouilleboot de sleepboten van een Brits en van een Westduits vissersvaartuig die in de verboden zone opereerden, heeft doorgesproken. Als het langs de ene zijde onmogelijk wordt voor IJsland om de ganse 200 mijlenzone efficiënt te gaan controleren, dan is het ook onmogelijk voor de Britse marine om een verspreide vloot te gaan beschermen. Inderdaad is een plots opdagen van een IJslandse wachtschip, verwittigd door de helikopterdienst, ook altijd mogelijk. We stellen dan

ook de vraag of we terug naar het konvootenstelsel gaan, namelijk het vissen in groepen in bepaalde zones. Ondertussen hebben onze eigen vissers een verlangen van zes maanden.

Een diplomatieke troef die uit handen van IJsland gevallen is, ziet men hier in dat nu, met de nieuwe uitbreiding tot 200 mijl, ook de belangen van de landen van het Oostblok duchtig geschaad worden, zodat van deze landen geen bijzondere steun te verwachten valt tegen de Westersen.

Ondertussen vernamen we in laatste instantie dat Engeland een viertal beschermingsschepen, die ingezet waren bij de booreilanden naar petroleum in de Noordzee, als begeleidingsschepen naar IJsland gestuurd heeft. Deze schepen zijn echter onbewapend en hun opdracht zal er dan ook slechts kunnen in bestaan de IJslandse patrouilleschepen in hun bewegingen te hinderen zodaig, dat ze verplicht worden uit de buurt van de Engelse vissersvaartuigen te blijven, willen ze een aanvaring of ramming met de Engelsen vermijden. Als dit het soort bescherming is, dat Engeland zich voorwendt aan zijn eigen visserij te geven, dan is ze zeker minimaal. Het zal inderdaad een verrassingsmanoeuvre van de IJslandse patrouillevaartuigen niet kunnen verhinderen. Anderzijds vernamen we terug dat de sleepboten van een nieuwe Engelse IJslandtreiler terug doorgevaren werden. En dit alles voor het visje enerzijds en anderzijds is het voor IJsland ook een levenskwestie.